Lietas arhīva Nr. C-1446-19/32
ECLI:LV:RVPT:2019:0128.C32331516.2.S

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2019.gada 28.janvārī

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis A.Vasiļevskis
ar tiesas sēdes sekretāru A.Skutānu
piedaloties prasītājas pārstāvim Andrejam Brujam, atbildētājas pārstāvim Renatam Kaminskim un trešās personas pārstāvei Sandrai Miķelsonei
atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu Seesam Insurance AS Latvijas filiāle vienkāršotās procedūras prasībā (iepriekš – maza apmēra prasība) pret biedrību "Elizabetes 10" par naudas piedziņu. Tiesa

konstatēja

Seesam Insurance AS Latvijas filiāle (turpmāk – prasītāja) 2016.gada 23.novembrī cēlusi prasību Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesā pret biedrību "Elizabetes 10" (turpmāk – atbildētāja) par naudas piedziņu.

Prasības pieteikumā norādīts, ka starp prasītāju un SIA "AKVE" tika noslēgts sauszemes transportlīdzekļa apdrošināšanas līgums un izsniegta polise Nr. 70/000/0059/10, uz kuras pamata bija apdrošināts transportlīdzeklis MAZDA 6, valsts reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/ (turpmāk – transportlīdzeklis). Polises darbības termiņš bija no 2010.gada 25.novembra līdz 2011.gada 24.novembrim. 2011.gada 18.martā pie dzīvojamās mājas Elizabetes ielā 10, Rīgā, no jumta uz transportlīdzekļa nokrita ledus, kurš nodarīja transportlīdzeklim bojājumus. Prasītāja apsekoja transportlīdzekli un pēc sastādītās tāmes izmaksāja apdrošināšanas atlīdzību 540,40 LVL (768,92 EUR). Pašvaldības policija sastādīja attiecīgo protokolu, nofotografēja notikuma vietu un sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu.

Norāda, ka dzīvojamās mājas Elizabetes ielā 10, Rīgā, pārvaldnieks saskaņā ar Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistra datu bāzes LURSOFT ierakstiem ir atbildētāja. Saskaņā ar lietā iesniegtiem Rīgas pašvaldības policijas dokumentiem tieši atbildētājai bija sastādīts administratīvais protokols par noteikumu neievērošanu, atbildētājas valdes priekšsēdētājs sniedza paskaidrojumus sakarā ar notikušo.

Norāda, ka lietā iesniegts 2010.gada 30.jūlijā starp atbildētāju un SIA "Namu apsaimniekotājs" noslēgtais apsaimniekošanas līgums, kuru atbildētāja, pamatojoties uz statūtiem un saskaņā ar dzīvokļu īpašnieku kopsapulces lēmumu, noslēdza dzīvokļu īpašnieku vārdā.

Saskaņā ar likuma "Par dzīvokļa īpašumu" 28.pantu daudzdzīvokļu mājas kopīpašumā esošās daļas pārvaldīšanai un apsaimniekošanai izveidotā dzīvokļu īpašnieku sabiedrība ir fizisko un juridisko personu sabiedrība ar mainīgu dalībnieku sastāvu un kapitālu. Dzīvojamai mājai Elizabetes ielā 10, Rīgā, ir izveidota biedrība – "Elizabetes 10", kura uzņēmās organizēt apsaimniekošanu. Arī līguma 2.1.2.punktā ir iekļauts apliecinājums par to, ka atbildētāja noslēdza līgumus ar komunālo pakalpojumu sniedzējiem, rīkojoties kā apsaimniekotājs. Starp atbildētāju un SIA "Namu apsaimniekotājs" noslēgtais līgums neskar prasītāju.

Saskaņā ar Civillikuma 1782.pantu, ja kāds nepiegriež vajadzīgo uzmanību izvēloties kalpotājus un citus darbiniekus un nepārliecinās papriekš par viņu spējām un noderību izpildīt viņiem uzliekamos pienākumus, tad viņš atbild par zaudējumiem, ko viņi ar to nodarījuši trešajai personai. Attiecīgi, atbildība par notikušo gulstas uz atbildētāju.

Augstākā tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 20.aprīļa spriedumā lietā Nr.SKC-5/2016 ir analizēts dzīvojamo māju pārvaldīšanas attiecībās paredzēts speciāls pilnvarojuma veids. Šajā spriedumā tiesa ir secinājusi, ka jautājumā par zemes nomu primāri tiesiskās ir starp zemes īpašnieku un dzīvokļa īpašnieku. Tomēr, pieņemot Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likumu, likumdevējs šajās tiesiskajās attiecībās ir iesaistījis arī trešo personu – pārvaldnieku. Nosakot šī likuma 11.panta otrās daļas 7.punktā, ka dzīvokļa īpašnieki, noslēdzot pārvaldīšanas līgumu, var uzdot pārvaldniekam pieņemt lēmumu, slēgt līgumus viņa vietā, kā arī veikt maksājumus un saņemt maksājumus. Likumdevējs dzīvojamo māju pārvaldīšanas tiesiskajās attiecībās ir paredzējis arī speciālu pilnvarojuma veidu, kas atšķiras no Civillikuma vispārējiem noteikumiem par pilnvarojumu. Dzīvokļu īpašnieku pilnvarojums slēgt līgumus viņu vietā nozīmē pārvaldnieka tiesības slēgt līgumu savā vārdā, dzīvokļu īpašnieku labā, interesēs un uz viņu rēķina. Šādas uz pārvaldīšanas uzdevuma pamata iegūtas saistības attiecas uz ikvienu dzīvojamās mājas īpašnieku, kā to nosaka Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 10.panta piektā daļa. Savukārt ar līgumu, kas slēgts dzīvokļu īpašnieku vārdā, kad pārvaldnieks darbojas kā pilnvarnieks Civillikuma izpratnē, iegūtās saistības attiecas uz ikvienu dzīvojamās mājas īpašnieku atbilstoši Civillikuma vispārējiem noteikumiem par pilnvarojumu (Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 11.panta pirmā daļa). Šis regulējums nepārgroza dzīvokļu īpašnieku atbildību par zemes nomas maksas saistību izpildi, jo dzīvokļa īpašniekiem atbilstoši Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 10.panta trešajai daļai ir pienākums uzdevuma izpildei nodrošināt nepieciešamo finansējumu neatkarīgi no tā, vai līguma pārvaldnieks slēdz savā vārdā (īpašnieku kopības vietā) vai dzīvokļu īpašnieku vārdā kā pilnvarnieks. Ja pārvaldīšanas uzdevumā pārvaldnieks savā vārdā slēdz zemes nomas līgumu, bet dzīvokļa īpašnieks nenodrošina pietiekamu finansējumu saistību izpildei, tad pārvaldnieks saglabā regresa prasības tiesību pret dzīvokļa īpašnieku, jo līgums ir noslēgts tieši dzīvokļa īpašnieka interesēs, viņa vietā un uz viņa rēķina. Ja atbilstoši Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 11.panta otrās daļas 7.punktam pārvaldniekam deleģētā uzdevumā ir tiesības nomas līgumu slēgt savā vārdā (īpašnieka vietā, interesēs un uz viņa rēķina), tad, kā atzīst Augstākās tiesas Civillietu departaments, pastāvot strīdam par nomas tiesiskajām attiecībām, prasība dzīvokļu īpašnieku kopības vietā var tikt vērsta pret pārvaldnieku kā pašu nomnieku. Vienlaikus Augstākās tiesas Civillietu departaments norāda, ka tas neizslēdz iespēju zemes īpašniekam prasībās par zemes nomas tiesisko attiecību nodibināšanas vērsties pret dzīvokļu īpašniekiem, kuri ir nomas tiesisko attiecību subjekti. Attiecīgi atbildētājai ir pienākums apmierināt prasītājas prasījumu un pēc tam viņam ir tiesības vērsties pie personas, kuru viņš pieaicināja dzīvojamās mājas apsaimniekošanas darbību veikšanai, ar regresa prasījumu.

Norāda, ka saskaņā ar Civillikuma 1635.pantu katrs tiesību aizskārums, tas ir, katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot. Atbildētāja, kā dzīvojamās mājas Elizabetes ielā 10, Rīgā, apsaimniekotāja, pārkāpa Rīgas domes 2008.gada 8.jūlija saistošo noteikumu Nr.125.15.1.4.apakšpunktu un

nav nodrošinājusi jumta attīrīšanu no ledus. Saskaņā ar likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.pantu apdrošinātājs, kas ir izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību, izmaksātās summas apmērā pārņem apdrošinātā prasības tiesības pret peronu, kura ir atbildīga par zaudējumiem, izņemot gadījumus, kad ir nodarīts kaitējums personas dzīvībai, veselībai vai fiziskajam stāvoklim.

Saskaņā ar likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.pantu un Civillikuma 1779.pantu atbildētājai ir pienākums atlīdzināt prasītājai zaudējumu. No pušu sarakstes ir redzams, ka panākt vienošanās pārrunu ceļā nav iespējams un zaudējums ir piedzenams caur tiesu.

Saskaņā ar Civillikuma 1757.pantu nolīgstot procentus, jānoteic to apmērs. Ja tas nav darīts, tad atzīstams, ka klusējot pieņemti likumiskie procenti. Saskaņā ar Civillikuma 1765.pantu procentu apmērs cieši jānosaka aktā vai darījumā. Ja tas nav darīts, kā arī tajā gadījumā, ja likums nosaka aprēķināt likumiskos procentus, tas ir, seši procenti no simta gadā. No izmaksātās atlīdzības summas 889,92 EUR no 2016.gada 27.jūlija līdz 2016.gada 21.oktobrim tika aprēķināti likumiskie procenti 0,01644% dienā.

Norāda, ka regresa prasība ir cita vietā mantisko saistību izpildījušas personas prasība atdot samaksāto naudas summu vai citu mantisko vērtību. Regresa prasība rodas gadījumos, kad likums paredz cietušajiem nodarītos zaudējumus (kaitējumu) atlīdzināt nevis vainīgajiem, bet citai personai. Saskaņā ar regresa prasību vainīgajam jāatlīdzina šai personai visi izdevumi, kas radušies, izpildot viņa saistību, ja vien likumā nav noteikts kas cits. (Juridisko terminu vārdnīca, Autoru kolektīvs, Rīga, Nordik, 1998, 225 lpp.). Attiecīgi, prasība daļā par zaudējumu piedziņu par tiesvedības pakalpojumiem 121,00 EUR apmērā ir apmierināma. Šāda tēze ir apstiprināta ar tiesu praksi, civillietā C24087516. Šāda tēze nostiprināta arī tiesu praksē, piemēram civillietā C29378116.

Norāda, ka tā kā atbildētāja nesedza prasītājai zaudējumus labprātīgi, prasītāja atbilstoši Sadarbības līguma Nr.01767-10-14A nosacījumiem un izsniegtajai pilnvarai, ir pilnvarojis SIA "Julianus Inkasso Latvija" iekasēt no atbildētājas iepriekš minētos zaudējumus tiesas ceļā, līdz ar ko prasītājai rādās papildus zaudējumi fiksētās maksas EUR 121 (fiksētā maksa EUR 100 + PVN 21% EUR 21) apmērā par zaudējumu (atgūšanas lietas administrēšanu tiesvedības procesā vispārējā kārtībā (nepieciešamo dokumentu izprasīšana un to apkopošana, prasības pieteikuma sagatavošana, nosūtīšana utt.). Ņemot vērā minēto, prasītājs uzskata, ka atbildētājas pienākums ir segt ne tikai zaudējumus, kas saistīti ar apdrošināšanas atlīdzības izmaksu, bet arī zaudējumus, kas saistīti ar zaudējumu atgūšanas administrēšanu tiesvedības procesā. Uzskata, ka minētie izdevumi ir arī prasītājas ar izmaksas lietas administrēšanu saistītie izdevumi, kas ir prasītājas zaudējums, nevis tiesāšanas izdevumi, kuriem piemērojamas civilprocesuālas likuma normas.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 5.panta sesto daļu, piemērojot tiesību normas, tiesa

ņem vērā judikatūru. Prasītājas argumenti un pozīcija lietā ir apstiprināti ar tiesu praksi līdzīgas lietās par zaudējuma piedziņu regresa kārtība sakarā ar izmaksātajām apdrošināšanas atlīdzībām sakarā ar dzīvokļu noplūdi.

Norāda, ka ar Alūksnes rajona tiesas 2016. gada 18. oktobra spriedumu civillietā 08025716 ir nostiprinātas sekojošas tēzes: "Neatļautas darbības vainas pakāpes ir noteiktas Civillikuma 1640.pantā - ļauns nolūks vai neuzmanība. Atbilstoši Civillikuma 1646. pantam par vieglu neuzmanību atzīstams tās rūpības un čaklības trūkums, kāda vispār jāievēro krietnam un rūpīgam saimniekam. Atbilstoši Civillikuma 1649.p. prasījumos, kas izriet vienīgi no tiesību aizskārumiem un neskar jau pastāvošas saistību tiesības, tiesību aizskārējs atbild pat par vieglu neuzmanību. No Civillikuma 1779.panta izriet, ka atbildētāja pienākums ir atlīdzināt visus zaudējumus, t.sk. izdevumus, kas radušies ar izmaksu lietas administrēšanas izdevumiem. No Civillikuma 1652.panta pirmās daļas 3.punkta izriet, ka parādnieka nokavējums ar visām tā sekām iestājies pats par sevis, kad viņš palaidis garām termiņu, kas nolikts izpildīšanai. Civillikuma 1759.panta 2.punktā ir noteikts, ka procenti jāmaksā arī bez noteiktas norunas, uz likuma pamata par svešu naudu, nevien tad, kad tās turētājs to lietojis savā labā, bet arī tad, kad viņam pienācies šo naudu noguldīt uz procentiem un viņš to nav darījis. Līdz ar to pastāv tiesisks pamats piedzīt no atbildētāja likumiskos procentus."

Norāda, ka Rēzeknes tiesa 2016. gada 24. oktobra spriedumā civillietā C30475416 atsaucās arī uz Latvijas Republikas Augstākās tiesas judikatūru. Kā norādīts Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamenta spriedumā lietā SKC-0093/2015, regresa prasība ir cita veida mantisko saistību izpildījušas personas prasība atdot samaksāto naudas summu vai citu mantisko vērtību. Regresa prasība rodas gadījumos, kad likums paredz cietušajiem nodarītos zaudējumus (kaitējumu) atlīdzināt nevis vainīgajam, bet citai personai. Saskaņā ar regresa prasību vainīgajam jāatlīdzina šai personai visi izdevumi, kas radušies, izpildot viņa saistību, ja vien likumā nav noteikts kas cits (Juridisko terminu vārdnīca, Rīga, Nordik, 1998, 225.lpp.). Spriedumā ir atzīts, ka naudas līdzekļi, kas izlietoti ne tikai apdrošināšanas atlīdzības izmaksai, bet arī ar to saistītu pasākumu finansēšanai, tāpat kā trešajai personai izmaksātā apdrošināšanas atlīdzība rada prasītājam mantiski novērtējamu pamatumu jeb zaudējumus. Līdz ar to nav juridiskas nozīmes apstāklim, ka izmaksātas apdrošināšanas atlīdzības apmērs ir mazāk, nekā prasības pieteikumā norādīta summa, kurā ietverti arī citi izdevumi, jo strīds risināms, ievērojot likumā paredzētās regresa prasības mērķi un piemērojot Civillikuma Saistību tiesību daļas 8.nodaļā iekļautās tiesību normas, kas regulē katra mantiski novērtējama pamatuma jeb zaudējuma atlīdzināšanas kārtību.

Norāda, ka šis spriedums ir pieņemts lietā par LTAB (Biedrības "Latvijas Transportlīdzekļu apdrošinātāju birojs") regresa prasību pret atbildētāju pēc trešās personas labā veiktās apdrošināšanas atlīdzības izmaksas un ir atzītas LTAB tiesības piedzīt no atbildētāja arī papildus izdevumus, kas radušies, nodrošinot apdrošināšanas atlīdzības izmaksu trešajai personai. Augstākās tiesas Civillietu departaments atzinis, ka liedzot LTAB iespēju atgūt no atbildētāja, kurš nav apdrošinājis savu civiltiesisko atbildību, visus līdzekļus, kas no Garantijas fonda iztērēti, lai segtu viņa vainas dēļ trešajai personai nodarītos zaudējumus, tiesa akceptējusi situāciju, ka ceļu satiksmes negadījuma izraisījusī persona tiek atbrīvota no zaudējumu atlīdzināšanas pienākuma, kas ir pretrunā ar Civillikuma 1779.pantu. No minēta sprieduma atziņām ir secināts, ka strīds par papildus zaudējumu atlīdzināšanu personai, kas ir izmaksājusi apdrošināšanas atlīdzību, risināms, ievērojot, speciālajā likumā paredzētas regresa prasības mērķi un piemērojot Civillikuma Saistību tiesību daļas 8.nodaļā iekļautās tiesību normas, kas regulē mantiski novērtējama pamatuma jeb zaudējumu atlīdzināšanas kārtību, un vainojamā persona nav atbrīvojama no zaudējumu atlīdzināšanas, ja to summa pārsniedz izmaksātas apdrošināšanas atlīdzības apmēru. Tiesas ieskatā, minēta sprieduma atziņas var piemērot arī konkrētajā gadījumā, jo abos gadījumos strīdi par papildus zaudējumu piedziņu izriet no apdrošināšanas sfēru speciālajiem likumiem un no prasītāju tiesībām celt regresa prasību pret vainīgo personu pēc apdrošināšanas atlīdzības izmaksas trešajai personai.

Pamatojoties uz likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmo daļu, Civillikuma 1587., 1635., 1652., 1753., 1756., 1775., 1779. un 1782.pantu prasītāja lūdz tiesu piedzīt no atbildētājas zaudējumus 889,92 EUR, likumisko procentus 10,72 EUR, kā arī tiesāšanās izdevumus – valsts nodevu 135,10 EUR un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 4,70 EIR, un noteikt tiesības prasītājai par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos procentus 6% gadā no galvenā parāda.

2016.gada 19.decembrī tiesā saņemti atbildētājas paskaidrojumi, kuros atbildētāja norāda, ka prasību neatzīst.

Norāda, ka 2010.gada 30.jūlijā, atbildētāja, pamatojoties uz izsniegto mājas Elizabetes ielā 10, Rīgā, īpašnieku kopsapulces pilnvarojumu noslēdza daudzdzīvokļu mājas kopīpašumā esošās daļas apsaimniekošanas līgumu ar SIA "Namu apsaimniekotājs" (pašreizējais nosaukums – SIA "Cander Nami", reģistrācijas Nr.40003647121). Saskaņā ar noslēgtā līguma 1.punktu SIA "Cander Nami" apņēmās par līgumā noteikto samaksu veikt mājas Elizabetes ielā 10, Rīgā, apsaimniekošanu, tajā skaitā, saskaņā līguma 2.1.punktu un 2.1.8.punktu veikt jumtu tīrīšanu no sniega. Šajā sakarā SIA "Cander Nami" 2011.gada 18.martā brīdināja Elizabetes ielā 10, Rīgā, dzīvojošos iedzīvotājus par to, ka dienas laikā uz jumta tiks veikti sniega tīrīšanas darbi, kā arī veica mājai pieguļošās teritorijas iežogošanu, norobežojot to ar lenti no ielas puses, kā arī no mājas pagalma puses, kurā var iebraukt tikai tās personas, kuru lietošanā ir telpas mājā Elizabetes ielā 10, Rīgā, vai Elizabetes ielā 10a, Rīgā.

Norāda, ka vēlāk no Rīgas pašvaldības policijas atbildētāja uzzināja, ka automašīnas MAZDA 6, valsts reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, lietotājs, ignorējot nožogojumu, novietoja automašīnu Elizabetes ielā 10, Rīga, stāvvietā. Rezultātā, sniega tīrīšanas gaitā no jumta nokrita sniega gabals, kas nodarīja minētajai automašīnai bojājumus. Par minēto faktu 2011.gada 15.aprīlī tika sniegts paskaidrojums Rīgas pašvaldības policijas Ziemeļu rajona pārvaldes inspektoram. Rīgas pašvaldības policija, izvērtējot lietas apstākļus, neatzina atbildētāju par atbildīgu šajā negadījumā, līdz ar to netika saukta pie atbildības par Rīgas Domes saistošo noteikumu Nr.125 "Rīgas pilsētas teritorijas kopšanas un būvju uzturēšanas noteikumi" prasību neievērošanu, jo saskaņā ar šo noteikumu 4. un 15.punktu komercsabiedrības atbilstoši noslēgtajam līgumam, dzīvokļu īpašnieku sabiedrības, namīpašumu, zemesgabalu un citu teritoriju īpašnieki, vadītāji pārvaldnieki – pilnvarnieki, lietotāji – nomnieki nodrošina sniega un ledus notīrīšanu no balkoniem, lodžijām, ēku jumtiem, lāsteku nolaušanu, lai nepieļautu sniega un ledus krišanu no jumtiem, dzegām, ūdens notekcaurulēm un balkoniem. Situācijās, kad tiek apdraudēta jājēju un transportlīdzekļu drošība, tiek veikta bīstamo vietu norobežošana, steidzami veicot pasākumus sniega, ledus un lāsteku novākšanai no brauktuves, lietojot visus iespējamos drošības līdzekļus.

Norāda, ka netika konstatēts neviens priekšnosacījums zaudējuma atlīdzībai, kas minēts tiesību teorijā un esošajā judikatūrā (tiesību aizskārēja neattaisnojama darbība, kas attiecīgos gadījumos ietver arī novērtējumu no ievainojamības viedokļa; zaudējumu esamība; cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību), lai apmierinātu šo prasību.

Tiesas sēdē prasītājas pārstāvis uzturēja prasību, pamatojoties uz tajā norādītajiem pamatiem un motīviem, lūdza to apmierināt. Papildus paskaidrojumus nevēlējas sniegt.

Tiesas sēdē atbildētājas pārstāvis prasību neatzina un paskaidroja, ka 2011.gada 17.maijā Rīgas domes Administratīvā komisija ar lēmumu izbeidza administratīvo lietvedību attiecībā pret atbildētāju. Saskaņā ar likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta astoto daļu termiņš regresa prasībai bija noteikts – 3 gadi no apdrošināšanas izmaksas dienas. Atlīdzība izmaksāta 2011.gada 6.aprīlī, brīdinājums atbildētājai nosūtīts 2015.gada 14.oktobrī, prasība celta 2016.gada 23.novembrī, līdz ar to ir iestājies noilguma termiņš.

Tiesas sēdē trešās personas pārstāve prasību neatzina, un papildus paskaidroja, ka ņemot vērā lietas apstākļus, ir secināms, ka ir iestājies noilgums.

Tiesa, noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudījusi un novērtējusi pierādījumus lietā, atzīst, ka prasība ir pamatota un apmierināma daļēji.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 190.panta otro daļu tiesa spriedumu pamato uz apstākļiem, kas nodibināti ar pierādījumiem lietā, bet atbilstoši Civilprocesa likuma 8.panta pirmajai daļai tiesa noskaidro lietas apstākļus, pārbaudot pierādījumus, kuri iegūti likumā noteiktajā kārtībā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu katrai pusei jāpierāda tie fakti uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

Savukārt saskaņā ar Civilprocesa likuma 96.panta piekto daļu pusei nav jāpierāda fakti, kurus šajā likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse.

Prasītāja lūdz piedzīt no atbildētājas zaudējumus 768,92 EUR apmērā.

Saskaņā ar Civillikuma 1770.pantu ar zaudējumiem jāsaprot katrs mantiski vērtējams pametums, saskaņā ar Civillikuma 1771.pantu zaudējums var būt vai nu tāds, ka jau cēlies, vai nu tāds, kas vēl stāv priekšā; pirmajā gadījumā tas dod tiesību uz atlīdzību, bet otrajā uz nodrošinājumu, savukārt saskaņā ar Civillikuma 1772.pantu jau cēlies zaudējums var būt vai nu cietušā tagadējās mantas samazinājums, vai arī viņa sagaidāmās peļņas atrāvums. Civillikuma 1779.pants noteic, ka katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

Zaudējumu atlīdzības pienākums iestājas tad, kad vienlaicīgi pastāv šādi priekšnoteikumi jeb atlīdzības pamati: 1) tiesību aizskārēja neattaisnojama darbība, kas attiecīgajos gadījumos ietver arī novērtējumu no vainojamības viedokļa; 2) zaudējumu esamība; 3) cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību (Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta 2008.gada 2.aprīļa spriedums lietā Nr.SKC-143/2008).

Saskaņā ar Civillikuma 3.pantu katra civiltiesiska attiecība apspriežama pēc likumiem, kas bijuši spēkā tad, kad šī attiecība radusies, pārgrozījusies vai izbeigusies.

Ievērojot minēto, tiesa piemēro likuma "Par apdrošināšanas līgumu", kas bija spēkā līdz 2018.gada 1.jūnijam, regulējumu.

Saskaņā ar likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmo daļu apdrošinātājs, kas ir izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību, izmaksātās summas apmērā pārņem apdrošinātā prasības tiesības pret personu, kas ir atbildīga par zaudējumiem.

Vērtējot atbildētājas neattaisnojamo darbību vai bezdarbību, tiesa konstatē šādus apstākļus.

Tiesa no lietas materiāliem konstatē, ka 2010.gada 23.novembrī SIA "Akve" ar prasītāju noslēdza sauszemes transportlīdzekļu apdrošināšanas polisi Nr.77/000/00592/10.

SIA "Akve" 2011.gada 21.martā iesniedza sauszemes transporta līdzekļa apdrošināšanas atlīdzības prasības pieteikumu.

SIA "Plintuss" 2011.gada 24.martā veikusi automašīnas remonta kalkulāciju un kopējās remonta izmaksas, ņemot vērā pašrisku, ir 540,40 LVL.

2011.gada 29.marta pieņemšanas-nodošanas akts apliecina, ka ir veikts transportlīdzekļa remonts un transportlīdzeklis atjaunots pirmsavārijas stāvoklī.

SIA "Plintuss" 2011.gada 4.aprīlī ir sastādījusi pavadzīmi Nr.PSS101168 par transportlīdzekļa Mazda 6, reģistrācijas /reģistrācijas numurs/, remontu 540,40 LVL (768,92 EUR) apmērā un prasītāja 2011.gada 6.aprīlī veica rēķina apmaksu.

No lietas materiāliem izriet, ka atbildētājas darbības mērķis ir nodrošināt dzīvojamās mājas Rīgā, Elizabetes ielā 10 un mājai funkcionāli nepieciešamā zemes gabala pārvaldīšanu, lemt par dzīvojamā nama pienācīgu apsaimniekošanu un uzturēšanu, tehnisko ekspluatāciju, dzīvojamo un koplietošanas telpu lietošanas un piemājas teritorijas uzturēšanas kārtību, kā arī apmierināt citas biedrības biedru vajadzības, kas saistītas ar dzīvokļu un dzīvojamā nama koplietošanas telpu izmantošanu.

Lietā nav strīda par to, ka atbildētāja veic nekustamā īpašuma Rīgā, Elizabetes ielā 10 pārvaldīšanu. Nodibināts, ka prasītāja cēlusi prasību par zaudējumu piedziņu no atbildētājas, kas radušies sakarā ar nepienācīgu pienākumu pildīšanu.

Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6.pantā ir uzskaitītas ar dzīvojamās mājas pārvaldīšanu saistītās darbības. Minētās normas otrās daļas 1.punkta "a" apakšpunktā kā viena no obligāti veicamajām darbībām ir norādīta dzīvojamās mājas sanitārā apkope.

Saskaņā ar Rīgas domes 2008.gada 8.jūlija saistošo noteikumu Nr.125 "Rīgas pilsētas teritorijas kopšanas un būvju uzturēšanas noteikumi" (zaudējuši spēku 2015.gada 1.maijā) 14.punktu valsts un pašvaldības institūcijas, juridiskās, fiziskās, kā arī pilnvarotās personas, kuru īpašumā, valdījumā vai nomā Rīgas pilsētā ir namīpašumi vai dzīvokļi, veic to tehnisko uzturēšanu, ievērojot Latvijas Republikas normatīvo aktu prasības. Šo noteikumu 15.1.4.apakšpunktā noteikts, ka Saistošo noteikumu 4.punktā minētās personas nodrošina sniega un ledus notīrīšanu no jumtiem, dzegām, ūdens notekcaurulēm un balkoniem; situācijās, kad tiek apdraudēta gājēju un transportlīdzekļu drošība, tiek veikta bīstamo vietu norobežošana, steidzami veicot pasākumus sniega, ledus un lāsteku novākšanai no brauktuves, lietojot visus iespējamos drošības līdzekļus.

Līdz ar to nav šaubu, ka atbildētājai bija jānodrošina nama Rīgā, Elizabetes ielā 10 jumtu attīrīšana no sniega un ledus, tādejādi nepieļaujot attiecīgā apdraudējuma iestāšanos.

Atbildētāja norāda, ka, pamatojoties uz izsniegto mājas Elizabetes ielā 10, Rīgā īpašnieku kopsapulces pilnvarojumu, noslēgts daudzdzīvokļu mājas kopīpašumā esošās daļas apsaimniekošanas līgums ar SIA "Namu apsaimniekotājs" (pēc nosaukuma maiņas – SIA "Cander Nami").

No minētā līguma 1.1.punkta izriet, ka atbildētāja uzdeva SIA "Namu apsaimniekotājs" kā apsaimniekotājam, bet apsaimniekotājs apņēmās par līgumā noteikto samaksu nodrošināt dzīvojamās mājas Rīgā, Elizabetes ielā 10 pienācīgu apsaimniekošanu un uzturēšanu, tehnisko ekspluatāciju, koplietošanas telpu lietošanas un piemājas teritorijas uzturēšanas kārtību.

Saskaņā ar Civillikuma 1782.pantu, ja kāds nepiegriež vajadzīgo uzmanību izvēloties kalpotājus un citus darbiniekus un nepārliecinās papriekš par viņu spējām un noderību izpildīt viņiem uzliekamos pienākumus, tad viņš atbild par zaudējumiem, ko viņi ar to nodarījuši trešai personai.

Tādejādi tiesa atzīst, ka minētais rada prasītājai tiesisku pamatu prasīt zaudējumu piedziņu no atbildētājas, kuras pienākums ir nodrošināt dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un kurai, noslēdzot apsaimniekošanas līgumu, bija jāpārliecinās par izvēlētā apsaimniekotāja spējām un noderību izpildīt tai uzliktos pienākumus.

No Rīgas domes Rīgas pašvaldības policijas Ziemeļu rajona pārvaldes 2011.gada 28.marta paziņojuma Nr.2-9/RPZR-11-335-nd 184-sd konstatējams, ka pašvaldības policijas informējusi prasītāju, ka policijas darbinieki 2011.gada 18.martā plkst.14:43 konstatēja, ja nama Rīgā, Elizabetes ielā 10A iekšpagalmā aptuveni 0,5 m attālumā no minētā nama sienas atrodas automašīna Mazda, valsts reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, kurai bojāts aizmugurējais stikls, uz automašīnas aizmugurējās daļas un uz zemes ap automašīnu redzami ledus gabali un stikla lauskas. Notikuma vietā konstatēts, ka pāri nama Rīgā, Elizabetes ielā 10A jumta malai iekšpagalma pusē redzams pārkāries sniegs. Par minēto faktu ierosināta administratīvā lietvedība.

Šajā paziņojumā norādīto apstiprina transportlīdzekļa vadītāja iesniegums, apskates protokols ar fotofiksāciju, policijas darbinieka ziņojums.

Rīgas pašvaldības policijas Ziemeļu pārvalde 2015.gada 12.oktobrī informējusi prasītāju, ka par transportlīdzekļa bojāšanu atbildētājai 2011.gada 15.aprīlī sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols ZV Nr.051488 par to, ka nebija nodrošināta nama Elizabetes ielā 10, Rīgā, jumta attīrīšana no sniega.

Lai arī lietā nav pierādījumu, ka atbildētāja būtu administratīvi sodīta par administratīvā pārkāpuma protokolā ZV Nr.051488 norādītā pārkāpuma izdarīšanu, minētais neizslēdz atbildētājas civiltiesisku atbildību.

Tāpat tiesa konstatē, ka atbildētājas un trešās personas iebildumi, ka transportlīdzekļa vadītājs ir pats pieļāvis negatīvo seku iestāšanos, nav pamatoti. Lietā nav iesniegti pierādījumi, ka transportlīdzekļa vadītājs, novietojot transportlīdzekli stāvēšanai pie ēkas Elizabetes ielā 10, Rīgā, nav ievērojis norobežojumu.

Atbildētāja un trešā persona nav pierādījuši norobežojuma esamību, kā arī šo faktu nav konstatējuši Rīgas pašvaldības policijas darbinieki, veicot notikuma vietas apskati pēc negadījuma. Līdz ar ko tiesai nav pamata uzskatīt, ka Rīgas pašvaldības policijas Ziemeļu rajona pārvaldes darbinieki snieguši nepatiesu informāciju par negadījuma rašanās iemesliem vai būtu rīkojušies kādas personas interesēs.

Tiesa atzīst, ka nav pienācīgi izpildīts Rīgas domes 2008.gada 8.jūlija saistošo noteikumu Nr.125 "Rīgas pilsētas teritorijas kopšanas un būvju uzturēšanas noteikumi" 15.1.4.apakšpunktā norādītais pienākums.

Tiesa uzskata, ka šo tiesību normu ievērošana nama apsaimniekotājam un pārvaldniekam ir obligāta.

Ar lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem ir apstiprināts, ka nebija izpildīti iepriekš minētie pienākumi, un šī bezdarbība tiešā veidā kļuva par iemeslu transportlīdzekļa bojāšanai, kura apdrošināšanas atlīdzības izmaksas rezultātā radās zaudējumi prasītājai. Šie secinājumi nepārprotami apliecina atbildētājas prettiesiskās bezdarbības cēlonisko sakaru ar radītajiem zaudējumiem un šie zaudējumi vērtējami kā netieši zaudējumi Civillikuma 1773.panta izpratnē. Šādus zaudējumus atbildētājai ir pienākums atlīdzināt atbilstoši Civillikuma 1775.pantam, kas noteic, ka katrs zaudējums, kas nav nejaušs, ir jāatlīdzina.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka konstatēti visi trīs priekšnoteikumi zaudējumu piedziņai no atbildētājas par labu prasītājai un no atbildētājas piedzenami zaudējumi 768,92 EUR apmērā.

Tiesas sēdē atbildētājas un trešās personas pārstāvis norādīja, ka ir iestājies noilgums.

Saskaņā ar likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta astoto daļu apdrošinātājs ir tiesīgs izmantot savas tiesības uz regresa prasību pret apdrošināto triju gadu laikā no apdrošināšanas atlīdzības izmaksas dienas.

Likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 1.panta 12.punkts noteic, ka apdrošinātais ir juridiskā vai fiziskā persona, kurai ir apdrošināmā interese un kuras labā ir noslēgts apdrošināšanas līgums: a) apdrošināšanā pret zaudējumiem un bojājumiem – apdrošināšanas līgumā norādītā persona, kurai paredzēta apdrošināšanas atlīdzības izmaksa zaudējumu un bojājumu gadījumos.

No lietas materiāliem pievienotās 2010.gada 23.novembra sauszemes transportlīdzekļu apdrošināšanas polises Nr.77/000/00592/10 konstatējams, ka tā noslēgta starp prasītāju un SIA "Akve". Līdz ar to atbildētāja nav apdrošinātā persona likuma "Par apdrošināšanas līgumu" izpratnē.

Tiesiskā attiecība starp pusēm izskatāmajā lietā izriet nevis no savstarpēji noslēgtā līguma, bet no regresa prasības par zaudējumu atlīdzību saskaņā ar likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta nosacījumiem.

Prasītāja ir cēlusi regresa prasību pret atbildētāju par zaudējumu atlīdzības piedziņu, pamatojoties uz izmaksāto apdrošināšanas atlīdzību, tātad uz prasītāju neattiecas likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta astotajā daļā noteiktais triju gadu noilguma termiņš un atbildētājas un trešās personas norāde ir nepamatota.

Tiesa atzīst, ka prasība celta Civillikuma 1895.pantā noteiktajā termiņā.

Prasītāja, pamatojoties uz Civillikuma 1652.panta pirmās daļas 3.punktu, 1756., 1757. un 1765.pantu ir aprēķinājusi un lūgusi piedzīt no atbildētājas likumiskos kavējuma procentus 10,72 EUR apmērā, kas aprēķināti par periodu no 2016.gada 27.jūlija līdz 2016.gada 21.oktobrim.

Civillikuma 1753.pantā noteikts, ka ar procentiem jāsaprot tā atlīdzība, kas dodama par kādas naudas summas vai citu atvietojamu lietu lietošanas atvēlējumu vai kavējumu, samērā ar viņu daudzumu un lietošanas ilgumu.

Atbilstoši Civillikuma 1756.pantam maksāt procentus pamatojas vai nu uz tiesisku darījumu, vai uz likumu. Civillikuma 1759.panta 1.punktā noteikts, ka procenti jāmaksā par katru parāda samaksas nokavējumu, kaut arī parāds pats par sevi būtu bezprocentīgs; šādus procentus sauc par nokavējuma procentiem.

Tiesa uzskata, ka zaudējumu piedziņas lietās nav piemērojami Civillikuma 1759.panta nosacījumi, jo tie attiecas tikai uz parāda piedziņas prasījumiem, tas izriet arī no minētās likuma normas satura. Tiesa atzīst, ka nav pamata piedzīt no atbildētājas likumiskos nokavējuma procentus, kas aprēķināti no zaudējumu summas. Tikai ar tiesas spriedumu tiek konstatēti zaudējumu piedziņas priekšnoteikumi un pienākums tos atlīdzināt, tādējādi nav pamata līdz sprieduma taisīšanai aprēķināt nokavējuma procentus.

Lai atzītu atbildētājas pienākumu maksāt procentus, ir jākonstatē saistību izpildes (samaksas) nokavējums, ko nevar izdarīt, nenoskaidrojot, kurā brīdī atbildētājai iestājās samaksas pienākums.

Turklāt saskaņā ar Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 4.marta spriedumu lietā Nr.SKC-40/2016 nokavējuma procenti ir

maksa par naudas vai cita kapitāla lietojumu pēc tam, kad iestājies maksājuma pienākums. Judikatūrā, kas izveidojusies, iztulkojot tiesību normas par procentu saistības izcelšanos, atzīts, ka, pastāvot starp pusēm strīdam par maksājamo naudas summu, Civillikuma 1759.panta 1.punkts nav piemērojams (Augstākās tiesas Senāta 2011.gada 12.oktobra spriedums lietā Nr.SKC-262, 2011.gada 21.decembra spriedums lietā Nr.SKC-455, 2012.gada 5.septembra spriedums lietā Nr.SKC-366, Civillietu departamenta 2014.gada 21.marta spriedums lietā Nr.SKC-135).

Ievērojot minēto, tiesa uzskata, ka ar regresa pieprasījuma nosūtīšanas brīdi, neiestājas atbildētājas pienākums atlīdzināt prasītājai zaudējumus un līdz ar to maksāt nokavējuma procentus.

Likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmajā daļā noteiktās tiesības celt regresa prasību uzskatāmas par apdrošinātājas subjektīvu tiesību, kuras izlietošana ir atkarīga no pašas prasītājas rīcības. Līdz ar to tiesa atzīst, ka nav pamata piedzīt no atbildētājas aprēķinātos likumiskos procentus un prasība daļā par likumisko procentu 10,72 EUR apmērā piedziņu ir noraidāma.

Prasītāja lūdz piedzīt no atbildētājas fiksēto maksu 121,00 EUR apmērā par zaudējumu atgūšanas lietas administrēšanu tiesvedības procesā vispārējā kārtībā.

Minētais prasījums pamatots ar 2014.gada 13.novembra Sadarbības līgumu Nr.01767-10-14A ar SIA "Julianus Inkasso Latvija" un apstākli, ka prasītāja samaksājusi par palīdzību lietas administrēšanā 121,00 EUR.

Atbilstoši Civillikuma 1775.pantam zaudējumu atlīdzības pienākums rodas sakarā ar neatļautu darbību (personas tiesību aizskārumu) un tās pamati ir: 1) nodarītāja prettiesiska rīcība, 2) zaudējumu esamība, 3) cēloniskais sakars (Kalvis Torgāns. Saistību tiesības. I daļa. Mācību grāmata. TNA, Rīga, 2006., 172. un 246.lpp.).

Iztrūkstot kādam no minētajiem pamatiem, zaudējumu atlīdzības pienākums neiestājas. Civillikuma 1776.pants nosaka, ka cietušajam zaudējumu novēršanai jāveic tādi pasākumi, kas attiecīgajos apstākļos ir saprātīgi. Tiesību aizskārējs var prasīt atlīdzināmo zaudējumu apmēra samazinājumu tādā apmērā, kādā cietušais, ievērojot pienācīgu rūpību (1646.p.), varēja zaudējumus novērst, izņemot gadījumu, kad tiesību aizskārums izdarīts ļaunā nolūkā. Cietušajam ir tiesības prasīt to zaudējumu atlīdzību, no kuriem tam nav bijis iespējams izvairīties, veicot šā panta pirmajā daļā minētos pasākumus.

Vienošanās noslēgšana ar SIA "Julianus Inkasso Latvija" un vienošanās par atlīdzības izmaksu SIA "Julianus Inkasso Latvija" ir prasītājas brīva izvēle, un atbildētāja ar savām darbībām to nav ietekmējusi.

Lietā esošie pierādījumi neapstiprina, ka prasītājai, vēršot regresa prasījumu pret atbildētāju, būtu bijusi nepieciešamība savu interešu pārstāvībai slēgt sadarbības līgumu ar citu juridisku personu tā vietā, lai patstāvīgi vērstos ar pretenzijām un prasījumiem pret atbildētāju.

Tādejādi secināms, ka prasītāja varēja izvairīties no šādiem zaudējumiem.

Tiesa atzīst par nepamatotu prasītājas atsauci uz Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2015.gada 30.jūnija spriedumu civillietā Nr.C11105411, SKC-0093/2015, jo norādītās lietas apstākļi būtiski atšķiras no izskatāmajā lietā konstatētajiem apstākļiem. Parāda piedziņas darbību veikšanai SIA "Julianus Inkasso Latvija" piesaiste nav obligāta, līdz ar to ir pamats atzīt, ka izdevumi 121,00 EUR apmērā par parāda atgūšanu ir radušies pašas prasītājas izvēles un rīcības rezultātā, bet ne tiešā cēloņsakarībā ar atbildētājas prettiesisku darbību vai bezdarbību.

Tiesas ieskatā nav konstatējams cēloniskais sakars starp atbildētājas rīcību un prasītājai radušos zaudējumiem 121,00 EUR apmērā.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka prasība daļā par zaudējumu 121,00 EUR apmērā, kas radušies, pamatojoties uz 2014.gada 13.novembrī starp prasītāju kā pasūtītāju un SIA "Julianus Inkasso Latvija" noslēgto Sadarbības līgumu Nr.01767-10-14A ir noraidāma.

Pie konstatētajiem apstākļiem tiesa atzīst, ka prasība ir apmierināma daļēji un no atbildētājas par labu prasītājai piedzenama izmaksātā apdrošināšanas atlīdzība 768,92 EUR apmērā, bet prasība daļā par likumisko procentu 10,72 EUR un zaudējumu 121,00 EUR piedziņu noraidāma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu pusei, kuras labā taisīts tiesas spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Ja prasība apmierināta daļēji, šajā pantā norādītās summas piespriež prasītājam proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 33.panta otrās daļas 1. un 3.punktu tiesas izdevumi ir valsts nodeva un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi.

Apmierinot prasību daļēji un piedzenot no atbildētājas 768,92 EUR, no atbildētājas piedzenama prasītājas samaksātā valsts nodeva proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram 115,34 EUR (Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 1.punkta "a" apakšpunkts) un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par prasības pieteikuma un paziņojuma piegādāšanu 4,70 EUR.

Civilprocesa likuma 195.pants paredz, ka, taisot spriedumu par naudas summu piedziņu, tiesa tā rezolutīvajā daļā norāda prasījuma veidu un piedzenamo summu, atsevišķi uzrādot galveno parādu un procentus, laiku, par kādu procenti piespriesti, kā arī prasītāja tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt procentus, minot to apmēru (..).

Ievērojot minētās tiesību normas noteikumus, tiesa atzīst, ka prasītājai nosakāmas tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt no atbildētājas likumiskos nokavējuma procentus 6 % no simta gadā no parāda pamatsummas līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai).

Atbilstoši Civilprocesa likuma 204.[1]pantam atbildētājai nosakāms sprieduma labprātīgas izpildes termiņš 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Pamatojoties uz iepriekš izklāstīto un saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, 97., 190., 193., 204.[1], 250.[26], 250.[27]pantu, tiesa

nosprieda

Prasību apmierināt daļēji.

Piedzīt no biedrības "Elizabetes 10", reģistrācijas Nr.40008090182, par labu Seesam Insurance AS Latvijas filiāle, reģistrācijas Nr.40103475609, zaudējumus 768,92 EUR (septiņi simti sešdesmit astoņi *euro* 92 centi) un tiesas izdevumus – valsts nodevu 115,34 EUR (viens simts piecpadsmit *euro* 34 centi) un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 4,70 EUR (četri *euro* 70 centi), kopā piedzenot 888,96 EUR (astoņi simti astoņdesmit astoņi *euro* 96 centi).

Piedzītās summas samaksa veicama Seesam Insurance AS Latvijas filiāle, reģistrācijas Nr.40103475609, norēķinu kontā AS "Swedbank", konta Nr.LV61HABA0551008868793.

Noteikt Seesam Insurance AS Latvijas filiāle, reģistrācijas Nr.40103475609, tiesības saņemt no biedrības "Elizabetes 10", reģistrācijas Nr.40008090182, par laiku no sprieduma spēkā stāšanās brīža līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) likumiskos sešus procentus gadā no nesamaksātās pamatparāda summas 768,92 EUR (septiņi simti sešdesmit astoņi *euro* 92 centi), ievērojot, ka procentu pieaugums apstājas, sasniedzot

kapitāla lielumu.

Noraidīt Seesam Insurance AS Latvijas filiāle prasību daļā par likumisko nokavējuma procentu 10,72 EUR apmērā un zaudējumu 121,00 EUR apmērā piedziņu.

Noteikt biedrībai "Elizabetes 10", reģistrācijas Nr.40008090182, termiņu sprieduma labprātīgai izpildei – 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu, ja pastāv kāds no Civilprocesa likuma 440.^{2}pantā noteiktajiem apelācijas tiesvedības ierosināšanas pamatiem, var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 20 dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā Rīgā, Jēzusbaznīcas ielā 6.

Tiesnesis A.Vasiļevskis